

ство, и тъй се открила и на Хазаритѣ Евангелската свѣтлина. Освенъ това, той намѣрилъ въ Херсонъ и мощитѣ на св. Климента Римскій.

Щомъ се върнали святитѣ братия отъ това послание, станали потрѣбни за друго мѣсто. Въ края на 862 година. Славяно-Панонскитѣ князове, Ретиславъ, Святополкъ и Коцелъ, като нѣмали достоенъ духовенъ учителъ за народа си (защото у тѣхъ имало само Латински свѣщенници) и като усѣтили нужда да слушатъ вѣроучението и Богослужението на майчиния си языкъ, замолили императора Михаилъ и патриарха Фотия да имъ испратятъ потрѣбнитѣ за тая работа учители. За това толкова трудно и спасовосно дѣло били избрани пакъ благочестивитѣ и образованитѣ братия св. Кирилъ и Методий. Като ги показали и, св. Кирилъ като разбиралъ важността на прѣвожданието на Святитѣ книги на Славянски языкъ и трудността на дѣлото, съ благочестиво пригответо направи прѣвъ опитъ въ прѣвожданието. Царѣтъ и патриархѣтъ се радвали за решителността на благочестивитѣ братия къмъ тоя голѣмъ подвигъ и побързали да ги испратятъ. Въ пътятъ си, тѣ прѣминали прѣвъ България и Методий сполучилъ да подѣйствова така благотвлятелно върху душата и сърдцето на Българския царъ Борисъ, щото царя като се убѣдилъ въ истинността на вѣрата, покрѣстилъ се и като прѣборилъ языческото упорство на народа си, успѣлъ най-послѣ да покрѣсти и всѣкия си народъ. Въ Моравия св. Кирилъ и Методий съ Апостолско усърдие се захванали за дѣлото, за което били испратени и го извършили съ успехъ. Тѣ на Славянски языкъ учили дѣца, устроили Богослужението, проповѣждали Словото Божие и неуморно се борили, както съ остатѣцитѣ на язычеството, така и съ невѣжеството на папското духовенство. Одушевявани отъ ревностъ, тѣ прѣхождали изъ една областъ на друга и проповѣждали Евангелската истинна на языкъ, който разбирали всѣкитѣ слушатели. Четири години (отъ 863—867) св. Кирилъ и Методий изпълнявали апостолското служение на вѣсточия патриархъ за славата на Христовото име. И «ра-